

(»Anmeldelser af illegale fordoblet på et år«, 3F Fagbladet, den 4. marts 2005).

Tyskland har som ventet oplevet en sand invasion af østeuropæiske løntrykkere efter EU's udvidelse med de central- og østeuropæiske lande. En af de sektorer, der har været hårdest ramt, er de tyske slagterier. I en artikel i dagbladet Børsen den 8. marts 2005, »Jobtruslen fra øst«, oplyses, at små- og mellemstore slagterier har erstattet deres tyske medarbejdere med arbejdstagere fra Tjekkiet, Polen og Ungarn. Det skønnes, at 26.000 tyske slagteriarbejdere i løbet af de seneste måneder har mistet deres job, og i hvert eneste af disse tilfælde er der tale om, at de er blevet erstattet af arbejdere fra de nye medlemslande. Det oplyses endvidere, at disse løntrykkere arbejder for en løn på under 1.000 euro om måneden. Dette er ikke bare langt under halvdelen af, hvad en tysk slagteriarbejder skal have. Østeuropæerne arbejder også flere timer om ugen, og de får ikke en betaling til at dække sociale forhold, som det er tilfældet for tyske slagteriarbejdere (Børsen, den 8. marts 2005, »Jobtruslen fra øst«). Det vurderes, at et tysk slagteri kan spare omkring to tredjedele af lønudgifterne, når de udskifter tyskere med østeuropæere.

Det er hævet over enhver tvivl, at gennemførelsen af direktivet vil få meget alvorlige skadevirkninger for mange danske lønmodtagere. Omkring to tredjedele af Danmarks økonomi bygger på service- og tjenesteydelser. Indføres servicedirektivet på en sådan måde, at det bliver muligt for østeuropæere at konkurrere på det danske marked under de forhold, der gør sig gældende i deres hjemlande, herunder den lavere løn og de slappe arbejdsmiljøregler m.v., så kan store dele af det danske arbejdsmarked blive ramt med alvorlige konsekvenser for den danske velfærdsstat til følge. Ovenfor er nævnt en række eksempler på, hvordan enkelte brancher i Danmark allerede benytter lavtlønnede arbejdstagere fra Østeuropa. Endvidere er nævnt et skrækeksempel på, hvordan man i Tyskland inden for en branche har påbegyndt en systematisk udskiftning af tyske medarbejdere med østeuropæiske for at mindske lønomkostningerne. Noget sådan har, så vidt vides, endnu ikke fundet sted i Danmark.

Modstand mod direktivet

Direktivet har været diskuteret indgående, idet der i brede kredse er stor modstand mod det. Forslaget har således mødt modstand hos en lang række politikere, juridiske eksperter og organisationer. Herunder kan nævnes:

Under en høring i Europa-Parlamentet pegede Berend Jan Drijber, juridisk rådgiver for den holland-

ske regering og tidligere jurist i Kommissionen, netop på risikoen for, at virksomheder vil arbejde fra de lande, der har de dårligste arbejdsforhold og de laveste lønninger: »At opgive ens egne regler er fint nok, hvis der i stedet var fælles regler. Men er der ikke det, så er det landet med de laveste standarder, der lægger niveauet.« (Ugebrevet A4, nr. 39, 2004).

De europæiske byggefags sammenslutning, FIEC, er også stærkt kritiske over for direktivet, idet de frygter, at det vil lukke op for illegal arbejdskraft i et hidtil uset omfang: »Vi frygter, at forslaget åbner for illegalt arbejde. Det er helt afgørende, at de ansatte er registreret et sted og har arbejdspapirer med sig.« udtalte Wilhelm Küchler fra FIEC (ibid).

Amtsrådsforeningen giver i et høringssvar af 8. november 2004 udtryk for, at man generelt er positivt indstillet over for tanken om at skabe et indre marked for tjenesteydelser i EU, men peger på en række problemstillinger i direktivet især med hensyn til oprindelseslandsprincippet, herunder at tjenesteydere har ret til at udføre ydelser i en eller flere andre medlemsstater uden at være underlagt de pågældende landes bestemmelser. Amtsrådsforeningen vurderer, at det kan føre til uhensigtsmæssige konkurrencesituationer og at det vil kunne medføre uhensigtsmæssig dumping af restriktioner i medlemslande, for at blive det mest interessante land for virksomheder at etablere sig i.

De nordiske fagforeninger i energisektoren frygter også, at en vedtagelse af servicedirektivet vil føre til social dumping i de nordiske lande. Det er hovedsagelig oprindelseslandsprincippet, der peges på som hovedproblemet i direktivet. Således udtalte næstformand i 3F's offentlige gruppe, Kaj Lyng Jensen, efter en konference med deltagelse af fagforeninger inden for energisektoren i de andre nordiske lande: »De nordiske lande tager samstemmende afstand fra servicedirektivet. Det vil føre til social dumping, og det går ikke kun ud over de ansatte i energisektoren, som vil blive udkonkurreret af billigere arbejdskraft. Det vil også gå ud over el-forbrugerne, som vil opleve en dårligere vedligeholdelse af forsyningsnettet ... Vi ved jo, at nogle vil gå efter billig arbejdskraft, selvom de ikke er lige så kvalificerede som de nordiske ansatte i energisektoren. Det vil gå ud over forbrugerne.« (»Arbejdskamp om nye EU-regler«, 3F Fagbladet, den 9. marts 2005).

Den europæiske fagforening for offentligt ansatte, EPSU, som tæller mere end 8 millioner medlemmer, anbefaler også, at servicedirektivet forkastes, og advarer bl.a. mod, at en gennemførelse vil føre til en generel forringelse af serviceydelser. Endvidere peger